

В чарах кохання моє дівування
Хочу я вільно, як пташка, прожить,
Вільне обрання і вільне кохання,
Серденьку воля, як хоче любить!...
Шкода й розмови: святої любові
Силою в серце не можна вложить.
Поки шовкові чорнітимуть брови,
Дайте-бо жить мені, дайте-бо жить!
Той мені шепче, той руки цілує,
Той тут навколішки смирно стає,
Той мені вірші любовні віршує,
Той аж поклони, мов богів, б'є...
З них же один мені бачиться всюди,
До одного тільки серце лежить...
Поки горять мої полум'ям груди,
Дайте-бо жить мені, дайте-бо жить!
Нащо питати, якого кохати?
Серденько зразу вгадало само. Нащо шукати, котрий багатий?
Там, де багатство, там певне ярмо...
Ненька зітхає, а батенько лає,
Слава недобра про мене біжить...
Суд, пересуд... Але все те минає...
Дайте-бо жить мені, дайте-бо жить!
Що тут і батько, і рідная мати?
Що тут всі родичі? Що увесь мир?
Все мені байдуже! Годі й казати!...
Байдуже глум і людський поговор!
Серденько б'ється, і ниє, і рветься,
В грудях гарячих пала і дрижить...
Поки аж молодість красна минеться,
Дайте-бо жить мені, дайте-бо жить!